

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Χίλια όκτακόσα κι' έννενήντα τρία,
κρίσις θα ζουρλάνη τούς Ρωμφούς άχρεία.

Δέκατος ό χρόνος είναι
κι' έδρα πάλιν αί 'Αθήναι.

Τών όρων μας μεταβολή, — ένδιαφέρουσα πολύ.

Ο ΡΩΜΦΟΣ τήν εβδομάδα — μόνον μία φορά θα βγαίνει.
κι' όταν έχω έξυπνάδα — κι' έποτε μου καταβαίνει.
Συνδρομητάς θα είχαμε: — γιατί λεπτά δέν έχωμε.
και 'στών 'Αθηνών τήν πόλιν — και είς τήν άλλοδαπην.
και είς τήν 'Ελλάδα όλην — όλως νάχα κι' έντοσπην.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — όπτά φράγκα είναι μόνο.

γιά τά είναι όμως μέρη — δέκα φράγκα και 'στού χίρι.
Κι' ένα φύλλο άν κρατή — ίγινες συνδρομητής,
κι' έσπος τόν παρ' δέν δίδει — θά τόν εφά μαύρο φίλι.
Γράμματα και συνδρομαί — άπ' εύθείας πρós έμέ.
Γιά τή σόρα και τή μάρα — κάθε φύλλο μιά δικάρα.

Εικοστή 'Οκτωβρίου και τρίτη,
νέας νίκας ο Δόρδος κηρύττει.

Σαράντα πέντε και τετρακόσα
και 'στού Παλάτι συμβάνα τόσα.

Μαρτυρική περιφορά ένός 'Εγγλέζου μέ παρά.

'Ο Φασουλής βασιτώντας άπ' τό χίρι
τόν τζέντλεμαν 'Ορνσταίν τόν μαριόλο
'στά σπήτιχ μερικώι τόν περιφέρει,
πού παίζουν έδώ μέσα πρώτο ρόλο.

Τού δείχνει τόνα κι' άλλο μας τσανάκι,
τά τόσα τής προόδου μας στοιχέα,
τό ζαχαροπλαστείο τού Γ'ιαννάκη
και καμποσα τού Χόρν εύροδοχέα.

Τόν παίει 'στών Τρικούπη πρώτα πρώτα,
πού πλημμυρεί ό νοός του μέ τά φωτα,
πού νορβεί γιά τά νούμερα μεράκι
και 'στούς 'Εγγλέζους είναι μαστοράκι.

Τόν κύριον 'Ορνσταίν σάς συστήνω,
ό Φασουλής φωνάζει 'στών Τρικούπη,
και στείλετέ τον άναυλα 'στών Τήνο
γιατί κι' αυτός μάς έγινε κουνούπι.

'Ο Λόρδος τόν 'Ορνσταίν καλοπιάνει,
σπουδαία περιποίησι τού κάνει,
πού φιθυρίζει κάτι μέσ 'σ' αὐτί
κι' άρχίζει λογοδόρηρα δυνατή.

Τρ.—Λοιπόν καλώς μάς ήλθες, 'Αγγλε Ξένε.
'Ορν.—Τρικούπη Λόρδο άκουγα νά λίνε
κι' έγώ έπό τούς άλλους τόν ξεχωρίζα,
άμά τί πράμμα είναι ντίν ίγνωρίζα.

Τρ.—'Αλλά γιατί κοπιήσας' έδώ πέρα ;

'Ορν.—Μήπως αλλάξω 'λίγο τόν άέρα.
Τρ.—Τό κλίμα μας τούς 'Αγγλους δέν σηκώνει
κι' ό κόσμος τά ταμπάρα των σουφρώνει.

'Ορν.—Σ' 'ιμέν' άκόμη τούτο δέν συνέβη.

Τρ.—Τό Σύνταγμα σπουδαίως κινδυνεύει.

'Ορν.—Γκοντέμ ! Γκοντέμ !... και σίς πώς επιτρίπτεις
τό Σύνταγμα σας άρδην ν' ανατρίπτεις ;

Τρ.—Τόν σβίρκο μου τόν βγάξω κάθε 'μίρα,
άλλ' ή Αύλη μάς κόβει τόν άέρα.

'Ορν.—Κι' ό Βασιλεύς ;...

Τρ.— Τά τελευταία έτη

τού μπήκε τό άνεύθυνον ν' άφήση
και τόβαλε άμέτι μακαμίτι

αυτό τό βρωμοφουτίγγ νά ψηφίση.

'Ορν.—Και βίβιταις σάν πρώτα δέν σας κάνει
Τρ.—Τούς παλαιούς του φίλους τούς ξεχάνας.

'Εκεί πού στέκει, 'Αγγλε ρουκαρά,
έκασθον 'Εκείνος μιά φορά,

και τούλεγα πολλά γιά τήν πατρίδα,
πού στέκει 'στής προόδου τήν βαλάνδα,

μά τούστρίψαν μέ μάχη τó κεφάλι
και τώρ' άληθινά ξεπαρδαλώθη

μὲ κάποιον Λεμονῆ, μὲ κάποιον Ράλλη,
 κι' ἡμέρα νύκτα κλωθεὶ καὶ ξεκλώθει.
 Μὰ τούτους τώρα κτίζει πύργο τρίπατο,
 τὸ φουντιγγ εἶναι μόνη του ρετσάτα,
 καὶ μόνο ποῦ δὲν βγαίνει 'στὸν περίπατο
 μ' αὐτοὺς τοὺς δύο Σαρὶπ ἀλαμπρατσάτα.
 'Αλλ' ἐννοια του κι' ἐμέν' ἂν δὲν θυμάται
 μὲ τοῦτο τὸ πλευρὸ ἂς μὴ κοιμάται...
 τὸ φουντιγγ 'στὴ Βουλῇ δὲν θὰ περάσῃ
 γιὰτ' ἡ πατρίς προύριστα νὰ δράσῃ,
 κι' εἶναι τὰ σγέϊτά μου ἓνα κι' ἓνα
 κι' ὅλα φιλολογιὰ τάχω κοιμένα,
 κι' ἐγὼ μὲ τῆς αὐταῖς αὐγὰς δὲν βάζω
 καὶ σίνα 'στὴν πατοῦνα μου σὶ γράφω,
 κι' ἀμείσως ξεκουμπίσου ἀπ' ἐδῶ
 καὶ τοῦ λοιποῦ δὲν θέλω νὰ σὶ 'δῶ.
 Μοῦ φαίνεται ζευζίκης μὲ πατίντα
 κι' εἶσαι φερμακωμένος γιὰ κευδέντα.
 Κι' ἐγὼ τοὺς 'Αγγλοὺς πλὴν ἀπαρνούμαι,
 εἰς τόνεμά ταν πιά δὲν συγκαίνωμαι,
 τὸν Γιάδσωνα καὶ Σώλσδουρ τοὺς βράζω,
 ποτέ σου χαρτοσιὰ μ' αὐτοὺς δὲν πιάνει,
 καὶ 'στὸ μεγάλο κόμμα μου μοιράζω
 σημαῖας Γαλλικὰς σὰν Δεληγιάνης,
 καὶ σύμμαχος πηγαίνω 'στὸ πλευρὸ του
 κι' ἀρπάζω τὸν μακρὺ Κερδοναρό του,
 καὶ τὴν 'Ελγὰ τοῦ ὀνῶ τοῦ Μαῖου,
 κι' ἐκβάλλων βρυχηθὸν πεινώτους λέντος
 τὸν τίτλον τοῦ ὀρω τοῦ Περμπιού
 καὶ πέρνω τοῦ μεγάλου Ναπολέοντος.
 Κι' ἀρχίζω νὰ παρῶ Γαλλικὰ
 καὶ τοῦ Καρνὸ φωναζῶ μὴ μερσί,
 κι' ἀφίνω κατὰ μέρος τ' 'Αγγλικά,
 ὅπου 'στὴ Λόντρα τάμαθα φαρσί.
 Νὰ πῆς 'στὸν Βασιλιά νὰ 'μιλήτης
 κι' εἰπέ του, μὲν ἀμί, μὲ παρακλησίαις
 τοὺς νόμους νὰ μὴ δύσῃ κι' ἀπολέσῃ
 καὶ τὴν δεδηλωμένην νὰ καλέσῃ
 κι' ἀνεύθυνος κι' οὐδ' ἄλλος τι θὰ γίνῃ.
 ἄλλοιως κι' ἐγὼ δὲν ξέρω τί θὰ γίνῃ.

Τίτοια εἶπε 'στὸν 'Ορνσταῖν ὁ Τρικουπὴς ὁ πολὺς
 καὶ τὸν 'Αγγλον πλησιάζας ὁ διελὸς ὁ Φασουλῆς
 ἐπιθύρσις 'στ' αὐτὶ του αἰῶσε τόπον τῇ ὀργῇ
 καὶ ποσὼς δὲν χωρατεύουν ὅλ' οἱ πρὶν Πρωθυπουργοί.»
 Παραγρίψε κι' ὁ Λόρδος, καὶ δικαίως καὶ εἰκότως,
 σὰν νὰ μὴ μὰς φθάν' ἡ φτώχεια καὶ τ' ἀμείρητα κακὰ μας
 τώρα τώρα, σὶρ 'Ορνσταῖν, κι' ὁ Γεώργιος ὁ πρῶτος
 ἄρχισε νὰ παραμπαῖνῃ 'στὰ εὐκογενειακά μας.

(Αὐτὰ τοῦ λέγει κι' ἄλλα, κι' ἀπ' ἐκεῖ
 'στὸν Δεληγιάνην πᾶνε βιαστικοί.)

'Ορν.—Καὶ τί περὶ τῆς κρίσεως φρονεῖς;
 Δελ.—'Ο Θεοδωρὴς γι' αὐτὴν δὲν συγκαίνειται,
 κι' ἰνόσφω κινδυνεύουν οἱ θεσμοὶ
 ἂς μείνουν ἐκκρεμεῖς λογαριασμοί.
 'Εσθὲ γι' αὐτὰ δὲν δίνετε λεφτὰ,
 ἄλλ' ὅμως ὁ Χαρίλαος γι' αὐτὸ
 μὲ προσκαλεῖ μαζὶ του νὰ συμπράξω
 καὶ τοὺς προέτας ὅλους νὰ σπαραξῶ.

Μὰ σὺς χωρὶς καθέλου νὰ 'ντραπῇτε
 ὁδὸ πρὶς εἰς τὸν Χαρίλαον νὰ 'πῆτε.
 'Ο Θεοδωρὴς μ' ἐκείνῳ δὲν συμπαρῇ...
 μὴ γίνετο ποτὶ!... Θεὸς φυλάξῃ!...
 Καλλίτερα 'στὸ Σύνταγμα συμφέρει
 νὰ πετοσκόψω πάλι ἓνα χερί
 καὶ Θεοδωράκης ἄχειρ νὰ φανῶ
 παρὰ μ' αὐτὸν παρὰ νὰ γινῶ.
 Κι' ἂν τάχατε τὸ Σύνταγμα σαλευῖ
 ὁ Θεοδωρὴς μονάχος του παλεύει,
 ἐγὼ καὶ μοναχὸς γιὰ τοῦτο σῶνω
 κι' ὅχι σὰν κουτομύτης νὰ συντρέξω
 ἓνα μηχανορραφὸ φερμακωμένο,
 καὶ νηστικὸς νὰ καθώμαι ἀπ' ἐζῶ.
 Τί γνώσι ποῦ τὴν ἔχει καὶ μαλαὰ!...
 νὰ θέλ' εὐλικρινῶς νὰ τὸν συνδράμω
 ν' ἀνέθῃ σὰν καὶ πρῶτα 'στὰ 'ψηλὰ
 κι' ἐγὼ νὰ παραδέρνω ἐδῶ χάμω.
 'Ακούτ' ἐκεῖ ἀναίδεια καὶ θράσος
 ταυτά νὰ τολμᾷ τὸ λημψίας...
 κινούμενον κυττάω μὲν δάσος
 καθὼς ποτὶ κι' ὁ Μάκθετ' τῆς Σκωτίας.
 'Ἰδοῦ τοῖ!... πλησιάζει... σὶρ 'Ορνσταῖν,
 τουρτουρίζει καὶ τρέμε σὰν τὸν Κεῖν.
 Κρημνίζονται τοῦ κράτους αἱ κρηπίδες,
 κινούνται λόγχοι, ὁράτα κι' ἀσπίδες,
 βαροῦν νταούλια, φλαυγκελυχρον, τρουμπέταις,
 καὶ γνῶτο φλογισμένο καὶ βαρὺ
 μοῦ τσουρουφλᾷ καὶ γένεια καὶ μπαρμπέταις
 καὶ πέτρουν λαοπλάνοι σοβαροί,
 καὶ χάβω τὸν Τρικουπὴ σὰν ντολμὰ,
 ποῦ νὰ προτείνῃ συμπράξιν τολμᾷ.
 'Ορν.—Ταυτά περὶ κρίσεως φρονεῖτε;
 Δελ.—Φρονῶ πῶς πᾶς φρονὴν περὶφρονεῖται,
 τοῦτ' ἐστὶν ὁ φρονῶν φρονηματίας
 ὑπερφρονουῦντας ἄφρονας φρονεῖ
 κι' αἱ φρίνεις τοῦ θολοῦν' ἐξ αἰτίας
 κι' ἡ φρόνησις του πκαῖε νὰ φρονῇ.
 'Ορν.—Φρονεῖτε πῶς φρονεῖτε ὡς Γεγίς;
 Δελ.—Φρονῶ πῶς θ' ἀπαντήσω μ' ἓνα Γέγ,
 καὶ τὴν Βουλὴν τὸ Στέμ' ἂς διαλύσῃ
 κι' εἰς Βουλεύτας τὴν πόρτα του νὰ κλείσῃ.
 'Αλλ' ὅμως νὰ τοῦ 'πῆτε περιπλέον
 νὰ μὴν ἀκούῃ ὁδῶλου τοὺς τρελλούς,
 γιὰτὶ θὰ ξαναγίνῃ Ναπολιόν
 εἰς τὴν φιλτάτην γῆν τῆς Καρχαλοῦς,
 ὁ δὲ Τρικουπὴς μόνος του ἂς τρέμῃ...
 αὐτὰ λοιπὸν... καὶ τώρα, κύριέ μαι,
 ποῦ φρόνησις 'Εβραίου σὰς κοσμεῖ,
 πηγαίνει' εὐ φρονῶν 'στὴν κάμαρά σας,
 κι' ἰνόσφω κινδυνεύουν οἱ θεσμοὶ
 ὡς περὶ τὸν φρονῶ καὶ τὸν παρὰ σας.

('Ο Φασουλῆς τὸν ξῖνο του ἀλαμπρατσάτα πέρνει
 κι' ἐμπρός εἰς τὸ Συμβούλιον τὸν 'Πουργῶν τὸν σέρνει,
 ὁ Ράλλης δὲ κι' ὁ Λεμονῆς ἀρχίζουν ἓνα κλάμμα
 καὶ τὸν τραβοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ κι' ὅλοι τοὺν ἀντάμα.)

α' Ορνσταῖν ἔακουστὲ καὶ τιμημένε,
 ἔχ' ἰστάσου νὰ σὶ ψάξωμε, καὶμῖνε.

Ὁρυσταίν, ὅπου μοιᾶζεις μὲ τὸν Πάλλη
 κι' ἔχεις ξανθὰ μυστάκια καὶ κεφάλι,
 ποὺ βάζεις κάθε 'μέρα σὰν κι' ἱκτεῖον
 σακάκι καὶ καπέλο Ροῦ-Βιάς,
 καὶ τρίχεις σὶ μουφλουζήδων Ἑλλήνων
 συμβούλια καὶ μίγαρα κι' Αἰλάς,
 ὅπου στιγμὴ τὸ πύρο δὲν ἀφίνει
 καὶ μόνον σὰν ἀνίχνει τὸ πετρεῖ,
 Ὁρυσταίν, ποὺ Σωτήρας μας θὰ γίνη,
 καὶ γάσκων καὶ περιεργὸς κυττᾶς
 τὸν Λεμονῆ, τὸν γέρο μας πατέρα,
 ποὺ νὰ τὸν 'δῇ φοβάται κι' ἡ χολέρα,
 Ὁρνεοσταίν κι' Ὁρνεοτιθέλεις,
 καθὼς κι' ὁ κύρ Καμπουρόγλου σὶ γράφει,
 ὅπου δὲν εἶσαι ὀθόλου στραβοσκέλης
 καὶ δανειστὴν σ' ἀπίστεία συνάρι.

Εἰπέ 'στὸν Βασιλέα νὰ μὰς σώσῃ
 καὶ γιὰ τὰ σκρίπ γιὰ νὰ 'ξεσπαθώσῃ,
 καὶ 'στὴ Βουλὴ νάλθῃ αὐτοπροσώπως,
 γιὰτὶ ἂν μοναχοῦς μας μὰς ἀφήσῃ
 αὐτὸ δὲν εἶν' εὐγένεια καὶ τρόπος
 κι' ὁ Λόρδος τότε πῆλ θὰ μὰς φορήσῃ.
 Εἰπέ του πὼς δὲν πρέπει ν' ἀδράνῃ
 κι' ἂν θέλῃ τὸ καλὸ μας καὶ καλὸ του
 γιὰ 'μὰς καὶ κομματάρχος ἂς γινή,
 ἄλλως θὰ τραβᾷ τὸν διαβόλὸ του.
 Εἰπέ του ἂν τὸ φούντιγγ δὲν τελειώσῃ
 πὼς δανεικὰ κανεὶς δὲν θὰ μὰς δώσῃ,
 πὼς φθάνει μὴ φορὰ νὰ ξεροθιῇ
 καὶ κάθε Βουλευτὴ θὰ τὸν τραβήξῃ.

Κι' ἐν μέσῳ τῆς τοσαύτης καχεξίας
 εἰπέ του τὸ Κουβέρνο πὼς θὰ πῶσῃ,
 εἰπέ του κι' ὁ Θανάσης Εὐταξίας
 πὼς ράσσα Ριζαρίτου θὰ φορήσῃ,
 πὼς θὰ γαθοῦν Παιδείας ἠσκαυροὶ
 κι' οὐδὲ θὰ βάζῃ μαύρη ρεϊγκότα,
 μὰ καὶ 'στὰ ράσσα σκούρα θὰ τὰ 'βρῇ
 γιὰτὶ δὲν εἶν' ἐλεύθερος σὰν πρῶτα.

Ὁρα κι' ἡμεῖς τὸν θέλομε νὰ δείξῃ πὼς μὰς θέλει
 ἂς μὴν παρασκοτιέται κι' ἂς μὴ τὸν πολυμέλῃ
 ἢ γυῖνουμε ξεσκουφωτοὶ κι' ἂν μέσα 'στὸν χειμῶνα
 πρῶτε κατάσπρω βρακὶ καὶ μ' ἄσπρη βρακοζῶνα.

Παιῦτα ψάλλουν ἐν χορῷ, κι' ἰδὼν ὁ Φασουλῆς
 ἂς μὴ τὸν ἄγγλο γίνετα κατακλυσμός πολὺς,
 ἂς τὸν ἱπαραδόγκωναν μὲ λυσοδέτων δῆγματα
 καὶ τὸ σακάκι τοῦσχισαν μὲ τὰ πολλὰ τραβήγματα,
 τῶν χειρῶν τὸν ἄρπαξε παντός Ὑπουργικοῦ
 ἀπὸ τὸ σπῆν τὸν περὶ τοῦ Προοδευτικοῦ.)

Βλέπεις τοῦτο τὸ μαλκόνι
 τὸ μαμπαροκαμωμένο ;
 βλέπεις τοῦτο τὸ κανόνι,
 ὅπου στέκεται στημένο ;

Τοῦτο σκάφος καὶ φελούκα,
 τοῦτο ἄμμα τῶν Ἀγγέλων,
 καὶ τοῦ κανονιοῦ ἡμπούκα
 παρελθόν, παρόν, καὶ μέλλον.

(Ὁ Τραπεζίτης τὸ κυττᾶ καὶ κάνει τὸν σταυρὸ τοῦ
 κι' ἀπὸ τὸν φόβὸ τοῦ φίλὸ τοῦ ξέφυγε νερό του,
 κι' ἀμέσως τὸν φορτώθηκε ὁ Φασουλῆς 'στὴν πλάτη
 καὶ μὴ καὶ ὁδὸ τὸν ἔφερε ἀπ' ἐξω 'στὸ Παλάτι.)

Φ. — Ἐδῶ σ' ἀφίνω μόνος σου 'στὸν Ἀνακτα νὰ πᾶς
 καὶ νὰ τοῦ 'πῇ πὼς τοὺς Ρωμηοὺς ἐκθύμως ἀγαπᾶς,
 θὰ σ' ἐρωτήσῃ δὲ κι' αὐτὸς γιὰτὶ φρεῖς σακάκι,
 ἂν παίζῃς τάβλι, ντόμινο, μιλιάρδο, ντάμα, σκάκι,
 ἂν μὴ φανέλλαις ντύνεται καὶ μάλλινα τσουράμπια,
 ἂν μὴ μαντζοῦνι τρέφεται καὶ μὴ σιόδρου χάμπια,
 ἂν τρῶς καὶ σὺ λευκάνικα, ζαμπόνια, μουρταέλικια,
 ἂν βυζικάντια σουδαλαν, βεντούζαις ἡ καὶ βδέλλαις,
 ἂν εἰς 'Ἑγγλίζες γνήσιος, ἂν εἰς 'Ἑβραίων θρέμμα,
 ἂν ὁ μπαρμπέρης κάποτε σου πίνῃ 'λίγο αἷμα,
 ἂν ἔγῃς κότσα δυνατὰ γιρότερ' ἀπ' ἀτσάλι,
 ἂν ἰδοικασεῖς ποτὶ κανένα σεβιτιστάκι,
 καὶ τὰ λοιπὰ καὶ τὰ λοιπὰ, κι' ἂν ἴλθης νὰ μὰς γόαρῃ,
 ποὺ πᾶς καὶ ποὺ ξουρίζεσαι καὶ τί καπνὸ φουμάρεῖς,
 κι' ἂν περνεῖς γιὰ παραλὴ
 'στους παγκιέρηδες τρανός.
 κι' ἂν ὡς νησῶν φιλῇς
 πόσον μάλλον τὰ γηνός ;

Καὶ σὺ βεβαίως θὰ τοῦ 'πῇς πετῶν τὰ ὁδὸ σου γάντια
 πὼς βδέλλαις ἂν δὲν σουδαλαν, βεντούζαις, βυζικάντια,
 μὰ βυζικάντια ἔγινες καὶ βδέλλα καὶ βεντούζα
 σ' αὐτὴ τὴν φωροκώστενα, 'στὴν κλασικὴ μουφλούζα,
 κι' ἂν αἷμα δὲν σοῦ 'πῆνανε τῆς Λόντρας εἰ μπαρμπιέρηδες,
 ἀλλ' ἦλθες αἷμα κάμποσο νὰ πάρῃς ἀπὸ 'μὰς
 νὰ τὸ ρουφίξῃς μὲ πολλοὺς Φιέλληνας παγκιέρηδες.
 καὶ νὰ μὰς ἔγῃς πάντοτε καὶ νὰ μὰς ἐκτιμᾷς.

Ὁρυσταίν, ὄρνις, ὄρνειον, καὶ ὀρνεοτιθέλεις,
 ὀρνέων ἀντιμωστουσινε κι' ἀρπακτικῆς ἀγέλης,
 ὅπου ψιμᾶρι σ' ἤνυραμε καὶ πρῶτο κελιπούρι,
 ὅπου 'μπροστά του σ' ἔβαλε ὁ Λεμονῆς ταμπούρι,
 καὶ τρομερὸς ὀρβνέται μαζὶ σοῦ σὰν Ἀνταῖος
 καὶ τὸν Τρικουπὴ πυρετὸς τὸν πᾶνεν τεταταίος,
 σὰν Ἀγγλος καὶ χαχάμης τσιλεπῆς,
 πρὶν ἀπ' ἰδῶ νὰ πάρῃς τὰ βρεμμένα σου,
 αὐτὰ 'στὸν Βασιλέα μας νὰ 'πῇ,
 ποὺ νὰ συχωρεθῶν τὰ πεθαμμένα σου.

(Εἶπεν αὐτὰ ὁ Φασουλῆς μὲ νάχι καὶ γλυκάδες,
 μὰ τοῦ κυρεψιθῆρισε καὶ κάμποσα ἔδικά του,
 καὶ τὸν Ὁρυσταίν χαιρετῶν τοῦ δίνει ὁδὸ γιὰκάδες
 κι' αὐτὸς σταυροκοπούμενος τινάζει τὸν γρακὶ του.)

